

ת"פ 39288/07/15 - מדינת ישראל נגד ג ב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 39288-07-15 מדינת ישראל נ' ב
תיק חיצוני: 3127252015

לפני	כבוד השופט מוחמד עלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ג ב

החלטה

בפניי מתברר הליך שבמוקדו כתב אישום שהוגש נגד הנאשם אשר מייחס לו עבירות של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור ותקיפת סתם של בת זוג, ועל הפרק עומדת בקשה להבאת ראיות הזמה מטעם המאשימה.

הרקע לבקשה

1. בשל השלב בו מצוי ההליך: פרשת ההגנה טרם הסתיימה, הנאשם טרם העיד, הצדדים טרם סיכמו טענותיהם, אפרט את המצע הרלוונטי בזהירות הנדרשת. עוד אציין כי אינני רואה במסגרת החלטה זו לפרט את כל ההליכים הרבים שהתקיימו, ואפרט רק את ההליכים שיש להם השלכה על הבקשה שלפניי.
2. כאמור, כתב האישום מייחס לנאשם בין היתר עבירה של תקיפת בת זוג - המתלוננת. לגבי עבירה זאת פורט כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג כשנה, וכי ביום 16.7.2015 סמוך לשעה 23:53 בצומת קריית אתא, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשכה בידה וכן בשערות ראשה, כאשר המתלוננת צועקת "תזמינו משטרה, תזמינו משטרה". צוין כי באותה עת שהו במקום עוברי אורח והזמינו ניידת משטרה למקום.
3. המתלוננת נכללה ברשימת עדי התביעה מטעם התביעה, אך בישיבה שהתקיימה ביום 30.4.2017 וויתרה התביעה על העדתה, ובעקבות כך הודיע הסנגור כי הוא מתכוון לזמנה לעדות במסגרת פרשת ההגנה.
4. בפתח הישיבה שנערכה ביום 18.7.2017 שנועדה לשמיעת ראיות ההגנה, ביקש הסנגור להעיד את המתלוננת בטרם יעיד הנאשם. ב"כ המאשימה התנגד למהלך האמור וטען כי העדת המתלוננת לפני שמיעת עדותו של הנאשם תפגע ביכולת התביעה לנהל את התיק, שכן גרסת הנאשם טרם נשמעה. בהחלטה שניתנה במהלך הדיון ומהנימוקים שפורטו בה, אפשרתי להגנה להעיד את המתלוננת לפני שמיעת עדות הנאשם, ואכן המתלוננת העידה באותו יום. התיק קבוע אפוא לישיבה נוספת במהלכה אמורה הנאשם להעיד.

במענה לשאלות שהפניתי לב"כ המאשימה באותה ישיבה- כיצד התנגדות המאשימה להעדת המתלוננת לפני

עדות הנאשם מתיישבת עם העובדה כי המדובר בעדת תביעה שהמאשימה וויתרה על העדתה - השיב ב"כ המאשימה כי תובעת אחרת שניהלה את התיק בתחילת הדרך וויתרה על העדתה משיקוליה, וכי רצון המאשימה היה לחקור את המתלוננת בחקירה נגדית.

הבקשה והתגובה

5. בבקשתה ביקשה המאשימה לאפשר לה להעיד ארבעה חוקרי משטרה בנוגע "לעניין אשר עולה מעדותה של [המתלוננת]". נימוקיה של המאשימה הם כלהלן: ראשית, המאשימה לא יכלה לדעת את גרסת המתלוננת בית המשפט. לטענת המאשימה גרסת המתלוננת סותרת בחלקה את הודעתה שנמסרה למשטרה; והמתלוננת סירבה לשתף פעולה עם המאשימה במסגרת פרשת התביעה. שנית, במסגרת עדותה מסרה המתלוננת מספר עובדות אשר לדעת המאשימה הן מהותיות ומצריכות בירור. שלישית, ישנה חשיבות במתן אפשרות למאשימה לבחון את מהימנות עדות המתלוננת.

6. הסנגור מתנגד לבקשת המאשימה. הטיעון העיקרי עליו מתבסס הסנגור הוא כי בית המשפט רשאי להתיר לתובע להביא ראיות הזמה רק כאשר המדובר בטענות שהמאשימה לא יכלה לצפותן מראש. נטען כי במקרה הנדון המדובר בעדת תביעה, אשר גרסתה הייתה ידועה למאשימה. על כן, המאשימה יכולה הייתה להיערך מראש לעדות המתלוננת ולהטיח בה במועד עדותה את הראיות הסותרות את עדותה. לטענת הסנגור, לאור כפירת הנאשם בעובדות כתב האישום, אך צפוי היה כי בפרשת ההגנה יביא ראיות שייתמכו בטענתו כי לא תקף את המתלוננת, ועל כן המאשימה אינה יכולה לטעון כי גרסת המתלוננת בלתי צפויה.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה וביתר המסמכים בתיק הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אפרט את נימוקי להלן.

8. סעיף 165 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **חסד"פ**) קובע כי "**בית המשפט רשאי להרשות לתובע להביא ראיות לסתור טענות העולות מראיות ההגנה ואשר התובע לא יכול היה לצפותם מראש, או להוכיח עובדות שהנאשם חזר בו מהודייתו בהן לאחר סיום פרשת התביעה**". הסעיף הנדון מיועד לאזן בין האינטרסים הנוגדים: מחד, סופיות ההליך המשפטי; ומאידך, עשיית צדק וחתימה לחשיפת האמת. הפסיקה קבעה כי יש להקפיד שראיותיו של כל צד תובאנה במסגרת מסכת הבאת ראיותיו, ואולם אין להסכין עם מצב שבו טענה המועלית בשלב פרשת ההגנה תהיה מוכרעת על יסוד טענותיו של צד אחד בלבד רק בשל העובדה שהסנגוריה גיבשה את קו הטיעון שלה בשלב כה מאוחר, עד שיהיה בכך כדי למנוע היערכות מראש כלפיו על ידי הצד האחר (ראו: ע"פ 842/85 **הרנוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(4) 245, 259-260 (1988)). לפי סעיף 165 לחסד"פ, בית המשפט יתיר לתביעה להביא ראיות נוספות כאשר התביעה לא יכלה לצפות באופן אובייקטיבי את הטענות שמעלה ההגנה מראש (ב"ש (מחוזי חיפה) 2469/02 **מדינת ישראל נ' עדואן** (פורסם בנבו, 15.5.2002); בש"פ 3991/05 **מדינת ישראל נ' אוחיין** (פורסם בנבו, 30.5.2005)). המבחן הוא מבחן הצפיות בגדרו יש לשקול האם התביעה יכולה הייתה באופן סביר לצפות את דרך מהלכה של ההגנה. בהקשר לכך נפסק, כי אין מדובר בצפייה מפורטת וממוקדת של כל הרכיבים בעדות, אלא די בידיעה כללית אודות הנושא, כדי לסכל את יסוד ההפתעה (ת"פ (מחוזי

חיפה) 114/01 **מדינת ישראל נ' יצחק** (פורסם בנבו, 8.5.2003); ב"ש (מחוזי י-ם) 5167/05 **מדינת ישראל נ' אליהו** (פורסם בנבו, 11.12.2005)). כמו כן, התייחס בית המשפט בפסיקה למהות הזכות להבאת עדי הזמה. בת"פ (מחוזי ת"א) 360/96 **מדינת ישראל נ' בשן** (פורסם בנבו, 4.5.1998) נקבע כי: **"סע' 165 לחוק אינו כלי בידי התביעה לבצע מקצה שיפורים מקום בו התגלו סתירות בין עדי התביעה לעדי ההגנה בנושאים השנויים במחלוקת. הוא לא נועד לאפשר לתביעה לנסות ולחזק עדות שכבר הובאה, שאם לא תאמר כן הרי שבכל פעם שההגנה מביאה ראיה הסותרת ראיות שהובאו על ידי התביעה, קמה לתביעה זכות להביא ראיות הזמה, ועל כגון דא נאמר "אם כך, אין לדבר סוף". ובמלים אחרות " אין להסכים שההליך הפלילי יהפך לנדנדה אין סופית של עדויות הזמה הדדיות".**

9. המקרה שלפנינו הוא מקרה מובהק שנסיבותיו אינן מצדיקות לאפשר למאשימה הבאת ראיות הזמה.

10. תחילה יוער כי המאשימה מבקשת לנקוט הליך לא שגרתי ולהביא ראיות בתום פרשת התביעה ולאחר שהוחל בפרשת ההגנה, ומשכך עליה לפרט את טענותיה ולבססן כראוי. המאשימה לא עמדה בנטל זה. כל שנטן (בסעיף 4 לבקשה) כי העדה, הגב' סויסה מסרה דברים "מהותיים ונדרשים בירור", וברי שבכך אין משום פירוט מספיק. גם לגוף העניין דין הבקשה להידחות.

11. העדה אשר בעקבות עדותה ביקשה המאשימה לאפשר לה להביא ראיות הזמה היא לא אחרת מאשר **עדת תביעה שהמאשימה ויתרה על העדתה** (ושיקוליה עמה). בהקשר זה יצוין כי בסעיף 4 לבקשה ציינה המאשימה כי העדה סירבה לשתף עמה פעולה [במאמר מוסגר - אינני נכנס לשאלת משמעות ויתור המאשימה על העדת העדה, שכן יכלה ההגנה שלא להעיד את העדה ובהינתן מצב זה לא ברור כיצד היה ניתן להביא את דברה של המתלוננת ולחקור אותה חקירה נגדית כפי שנטען בדיון 18.7.2017].

הואיל ומדובר בעדת תביעה, הרי גרסתה של העדה שנמסרה במשטרה הייתה מוכרת למאשימה, יתרה מכך - מהדברים שמסרה המאשימה עולה כי כבר בשלב פרשת התביעה, ידעה שהעדה אינה משתפת עמה פעולה. יאמר כי מצב בו עד מטעם התביעה מעיד בבית המשפט בניגוד לעדותו בבית המשפט, אינו מעשה חריג במקומותינו וניתן אף לומר כי (למרבה הצער) הוא מעשה של יום ביומו. אין אפוא המדובר בסיכון חריג, וכללי סדר הדין והראיות ערוכים למצב זה ומעמידים לרשות המאשימה כלים מתאימים לטיפול בעניין מן הפן הראייתי.

12. לטענת המאשימה העדות שהשמיעה המתלוננת בבית המשפט סותרת בחלקה את העדות שמסרה למשטרה. נימוק זה אינו יכול לבסס הבאת ראיות הזמה. ראשית, לא הובהר בבקשה לשם מה נדרש העדת ארבעה שוטרים, ומה הקשר בין העדתם לבין הזמת עדות העדה. שנית, למאשימה עמדה הזכות לחקור את העדה חקירה נגדית והעדה נחקרה חקירה נגדית; ולמאשימה אף עמדה הזכות לעמת את העדה עם הודעתה במשטרה ואף להגיש את ההודעה במהלך החקירה הנגדית (מהלך שלא ננקט ושיקוליה של התביעה עמה). גם אם ניתן לומר כי המאשימה הופתעה מעדות המתלוננת (והמצב העובדתי רחוק מלהיות כך), עמדו לרשותה כלים באמצעותם ניתן היה להקשות את אפקט ההפתעה והתוצאות הנובעות ממנו. ברם, הבקשה אינה מפרטת מדוע החקירה הנגדית והאפשרות שעמדה לפני המאשימה להגיש את הודעת המתלוננת במשטרה ולעמתה עם האמור בה - לא היה בהם סיפק.

13. לאור האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח את החלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ז, 30 אוגוסט 2017, בהעדר
הצדדים.